

*Mergem toți într-o barcă,
Iar barca e spartă și apă tot ia;
Ne lovește pe mare o furtună, din care
Doar dragostea ne poate salva.*
(Mircea Vintilă)

Furtuna” care ne amenință din cântec este globalizarea și competiția internațională dură, la care românii sunt codași. Iar mulți din ei nu dau semne că ar vrea să se schimbe pentru a deveni mai competitivi, ba din contră, parcă vor să dea cu capul în zid. Aceasta se datorează lipsei de vigoare și de raționalitate, cauzată de păcate vechi de când lumea, cum ar fi neștiința și nesimțirea. Însă peste câțiva ani, nu mulți – poate 10, poate 20 - **toți oamenii** vor fi **obligați** să-și schimbe mentalitatea și modul de trai ca să poată supraviețui în lumea asta suprapopulată și suprapoluată. Ei vor fi siliți să se “deștepte”, adică să se pregătească atât pentru autoapărare individuală și colectivă, cât și pentru o conviețuire pașnică dar demnă, fără exploatarea semenilor sau distrugerea planetei.

Vreau să cred că nu am ajuns încă la punctul critic – după care nu mai există întoarcere, ori salvare. Cartea mea este un îndemn la „deșteptarea românilor”, ca să priceapă primejdia în care se află și să ia măsuri de salvare: să se iubească între ei și să respecte natura, să muncească și să gândească. Scăparea din „furtună” se poate face numai cu „dragoste”, cu solidaritate, responsabilitate și patriotism.

Iar toate astea le putem naște practicând **Aikido**. Prin străduință în *Dojo*, **Calea Păcii** te ajută să scapi de la pieire și să trăiești sănătos, să construiești în mod responsabil o viață acceptabilă alături de ceilalți oameni. Ea te învață ce să faci în orice împrejurare: acasă, pe stradă, la lucru sau la petrecere, în caz de război sau de pace. Este un baraj împotriva violenței și dezbinării, a răutății și nedreptății, o cale spre o lume mai bună și mai frumoasă. Educația caracterului cu

3.9. Și... mai departe?

---

ajutorul Aikido îmbunătățește relațiile interpersonale, indiferent de vârstă, sex, avere, interese, etnie. Într-o lume bazată pe Aikido se va mai putea trăi – dar

fără Aikido nu vom mai exista

!

În aceste condiții, ce șanse de concretizare are proiectul „**Un Dojo în fiecare școală**”?

Eu încă mai sper că românii se vor “trezi” la timp, fie lovindu-se singuri de „pragul de sus”, fie siliți de UE. Viața îi va sili să aleagă: **sau fac Aikido – sau vor pieri**, zdrobiți de conflicte și de lipsuri . Dacă vor pricepe (la timp!) că e în interesul lor să practice Aikido, atunci vor dori și să învețe; dacă nu ei, măcar copiii lor. Când numărul românilor deșteptați va atinge “masa critică”, atunci proiectul cu Aikido ar putea deveni realitate.

Dar momentul “deșteptării” poate fi adus mai aproape!

Oricare din noi poate contribui la isprava asta. Așa că, de ții la neamul tău:

Hai, să dăm mână cu mână

Cei cu inima română,

Să construim împreună:

„Un Dojo (de Aikido) în fiecare școală (românească)”!

Dar vino înainte de a fi prea târziu!

Dacă îți pasă și nu mai vrei ca românii să tot fie coada:

CITEȘTE ȘI DĂ MAI DEPARTE !